

i andre Kommuner, men som komme til By- og Handelspladskommunerne for at søge Hjælp der. Jeg kender ikke tilstrækkeligt til de forskellige Kommuners Udgifter i saa Henseende, imidlertid tror jeg nok, det kan siges, at de ere stigende Aar for Aar for Byernes Vedkommende. Jeg skal blot nævne en Kommune, som jeg har noget Kendskab til, nemlig Esbjerg Kommune; det er en fattig Kommune, hvis hele ordinære Budget løber op til mellem 40—50.000 Kr. om Aaret, foruden de ekstraordinære Udgifter. Men denne lille Kommune har i dette sidste Aar haft en Udgift af over 4,000 Kr. alene til Fattig- og Alderdomsforsørgelseshjælp til Folk, der ere forsørgelsesberettigede i andre Kommuner. Til Pengæld har den et eneste Individ af sine forsørgelsesberettigede fattige boende i en anden Kommune; og denne enkelte Person faar en aarlig Understøttelse af 175 Kr. Altsaa, den eneste fattige, som de have boende uden for deres Omraade, paabyrder en fremmed Kommune ca. 32 Kr. til vedkommende, hvorimod Esbjerg Kommune for andre Kommuner har en aarlig Udgift af over 4,000 Kr. Det er altsaa meget betydeligt foruden det, som de for egen Regning maa udrede. Og alle Kommunalbestyrelser vilde sikkert være enige om at takke den lovgivende Magt og Regeringen og den ærede Minister, hvis de vilde imødekomme dem saa meget blot, at de fik det Bidrag, som de dog skulle have, forud, ved Aarets Begyndelse i Stedet for bagud, omtrent $\frac{1}{2}$ Aar efter, at Aaret er sluttet og ofte $1\frac{1}{2}$ Aar efter, at Pengene have skullet være disponible. Den 3dje Tanke i Forslaget er, at naar man efter nogle Aars Forløb har faaet tilstrækkelig Rutine og Kendskab til Alderdomsforsørgelsesagen, skulde man gaa over til i Stedet for, som Loven nu fastsætter, et aarligt Bidrag af Statskassen til Kommunerne af indtil 2 Millioner Kr., at ændre Princippet saaledes, at Staten godtgjorde Kommunerne indtil $\frac{3}{4}$ af det anvendte Beløb. Der kan strides om dette Tals naturlige Størrelse, og om det er rigtigt at gaa til en saadan Forandring. Jeg tror, at der mere og mere vil arbejde sig op i Befolkningen et Krav paa en Ændring af Lovens Bestemmelse i denne Retning. Medens jeg naturligvis ikke kan vente eller haabe paa, at denne Lov skal kunne komme igennem i denne Rigsdagsamling, har jeg dog villet fremdrage Forslaget endnu en Gang, thi da jeg mener, at Udviklingen og Forbedringen af den bestaaende Lov maa gaa i denne Retning, haaber jeg, at andre ville tage Sagen op igen i de følgende Aar, efter at jeg formodentlig ikke længere har

Plads i denne Sal. Hermed tillader jeg mig at anbefale Forslaget til Fremme her i Tinget.

Indenrigsministeren (Hørring):

Ved det Forslag om Ændringer i Alderdomsunderstøttelsesloven, som blev fremsat af det ærede Medlem for Præsto Amts 2den Valgfreds (A. Jensen), havde jeg Lejlighed til at udtale mig om min Stilling i det hele taget til Ændringer i den nævnte Lov. Jeg tillod mig da navnlig den Gang at fremhæve, at for mig stod det saaledes, at det var nødvendigt at indhente nærmere Erfaringer om Lovens Virkninger, inden man kunde gaa til at forandre Loven. Denne Opfattelse rammer ogsaa det foreliggende Forslag, som vi nu her have til Forhandling i Dag, og jeg kan saaledes ikke tilraade, at man nu skulde tage det op til Forhandling og Fremme, medens jeg derimod maa anse det for rigtigt, at de Tanker, der ere nedlagte i Forslaget, komme til at hvile, indtil man kan komme til en almindelig Revision af Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg tror, jeg i saa Henseende er i nogenlunde Overensstemmelse med den ærede Forslagsstiller (Bluhme) selv, der jo sluttede uden at udtale noget Haab om at faa denne Sag fremmet i indværende Samling. Men jeg skal tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Den første Tanke deri er jo den, at man skulde søge at begunstige de Mænd, der bære Erindringsmedaillen fra Krigen 1848—49—50 og 1864, saa at de skulde have fortrinlig Udgang til at opnå Alderdomsunderstøttelse, uagtet de ikke opfyldte Bestemmelserne i Alderdomsunderstøttelseslovens § 2. Denne Bestemmelse gaar jo ud paa at fordrø, at den, der skal have Alderdomsunderstøttelse, skal have opholdt sig her i Landet de ti sidste Aar, før han søger den, og at han i dette Tidsrum ikke maa have modtaget Fattighjælp og ikke maa have været straffet for Løsgængeri og Betleri. Jeg antager ikke, at den ærede Forslagsstiller egentlig lægger Vægt paa andet end netop Modtagelsen af Fattighjælp, medens han vistnok med mig er enig i, at de to andre Fordringer ikke kunne frafaldes. Men alligevel bliver det jo saaledes, at naar man indskrænker Forslaget til kun at angaa dette, at Modtagelsen af Fattighjælp ikke skulde kunne udelukke fra Alderdomsunderstøttelse, naar den paagældende havde Ret til at bære Erindringsmedaillen fra Krigen, vilde man jo stille disse Folk særlig gunstigt, give dem et særligt Privilegium, og Spørgsmaalet bliver da, om dette i Vir-